

APEK

**Agencija za pošto in elektronske
komunikacije Republike Slovenije**

Stegne 7, p. p. 418

1001 Ljubljana

telefon: 01 583 63 00, faks: 01 511 11 01

e-naslov: info.box@apek.si, http://www.apek.si

davčna št.: 10482369

Poročilo z delavnice »Izzivi regulacije AVMS«

Prve v nizu delavnic o Evropski direktivi o avdiovizualnih medijskih storitvah (AVMS), ki jo je Agencija za pošto in elektronske komunikacije RS priredila 5. februarja 2009, se je udeležilo 53 ljudi. Namen delavnic je spodbuditi javno razpravo v procesu spreminjanja aktualne zakonodaje, saj navedeni dokument na področje avdiovizualnih medijev vnaša bistvene spremembe in obstoječo regulacijo postavlja pred številne izzive.

V želji, da bi vprašanja, ki se ob tem porajajo, obravnavali čim bolj celostno, je APEK k sodelovanju povabila številne strokovnjake, ki se pri svojem delu srečujejo z različnimi vidiki delovanja avdiovizualnih medijev. Vabilu so se odzvali predstavniki Ministrstva za kulturo, Stalnega predstavništva RS pri EU, Sveta za radiodifuzijo, donedavni predsednik Stalnega odbora o čezmejni TV pri Svetu Evrope, strokovnjaki s področja medijskih študij, predstavniki radiodifuznih medijev ter ponudniki telekomunikacijskih in multimedijskih storitev.

Delavnica, ki jo je vodil mag. Miha Krišelj, namestnik direktorja APEK, se je pričela z uvodnimi nagovori direktorja APEK mag. Tomaža Simoniča, v. d. generalnega direktorja Direktorata za medije pri Ministrstvu za kulturo g. Skenderja Adema in predsednika Sveta za radiodifuzijo dr. Dejana Jelovca.

Direktor APEK mag. Tomaž Simonič je po uvodnem pozdravu in zahvali za udeležbo na delavnici predstavil svoj pogled na direktivo. Hkrati je opozoril na proces digitalizacije, ki jo je treba izpeljati do konca leta 2010. Povedal je, da je APEK že podelila pravice za dva nacionalna multipleksa in pravice za razširjanje televizijskih programov v digitalni radiodifuzni tehniki. Poudaril je, da z novo direktivo prihajajo novi izzivi, saj ta zaobjema nove medije, nove načine razširjanja in s tem potrebo po novi regulaciji. Opozoril je, da zdajšnja medijska zakonodaja potrebuje temeljito prenovu.

V. d. generalnega direktorja Direktorata za medije pri Ministrstvu za kulturo g. Skender Adem je predstavil načrt dela, ki si ga je Ministrstvo za kulturo z novo ministrico go. Majdo Širca na čelu pripravilo na področju medijev. Povedal je, da ima ministrstvo namen spremeniti številne zakone s področja medijev: implementirati Direktivo o AVMS ter urediti regulacijo Slovenske tiskovne agencije in slovenskega filma. V zvezi z implementacijo direktive je poudaril, da direktiva govori o storitvah, kar naj bi predstavljalo možnost ločene implementacije po različnih storitvah v okviru lex specialis, seveda na podlagi predhodne široke javne razprave.

Predsednik Sveta za radiodifuzijo dr. Dejan Jelovac je povedal, da je Svet za radiodifuzijo spremljal nastanek direktive od samega začetka. Povedal je tudi, da je Svet pripravil Oceno stanja, ki je bila sprejeta pred letom dni, predstavljena v Državnem zboru, a je žal ostala brez pravega odziva. V okviru tega dokumenta je Svet ocenil, da stanje v medijih ni dobro in zato predlagal okoli trideset sprememb, med katerimi naj bi bile za implementacijo direktive ključne: direktiva kot povod, ne pa končni cilj, evropeizacija, liberalizacija medijev, medijska pismenost, znanstveno raziskovanje medijev, nove oblike regulacije in družbena odgovornost medijev. Opozoril je, da je treba na implementacijo direktive gledati kot na možnost renesanse medijev z novim medijskim zakonom, ki bi poleg implementacije določil direktive uredil tudi ostala odprta vprašanja.

Po uvodnih nagovorih je sledila predstavitev direktive in njenih bistvenih poudarkov.

G. Skender Adem je v svojem prispevku o področju, ki ga ureja Direktiva, in o poteku njenega sprejemanja, poudaril, da direktiva opredeljuje dve vrsti storitev – linearne in nelinearne, glede na uporabnikovo možnost izbire časa in vsebine, ki jo želi v nekem trenutku videti. Direktiva med AVMS uvršča gibljive slike z zvokom ali brez njega, mednje pa naj denimo ne bi bile vključene spletne strani

časopisnih hiš, ki ponujajo videoizseke, saj so to primarno tekstualni mediji in ne AV mediji. Povedal je, da so iz dosega direktive izvzete tudi igre na srečo, videoigre ... Pojasnil je, da direktiva uvaja regulacijo na področje nelinearnih AVMS, hkrati pa rahlja oglaševalska pravila v klasičnih elektronskih medijih (npr. odpravlja časovno omejitev oglaševanja na dnevni ravni). Opozoril je, da je treba postaviti minimum varstva pravic otrok in oglaševanja v nelinearnih medijih. Pojasnil je še, da je direktiva jasna in njen prenos v nacionalno zakonodajo ne bo zapleten, da pa bo več dela s spremembo krovnega medijskega zakona. Poleg tega je menil, da vseh določil direktive ni treba nujno uzakoniti, da je pri številnih mogoča koregulacija in samoregulacija.

Dr. Sašo Gazdić, Stalno predstavništvo RS pri EU, je predstavil pomen načela države izvora. Povedal je, da sama direktiva ne ponuja definicije države izvora, vendar pa v drugem členu na široko navaja, katera država je pristojna za posamezne storitve. Kot bistvene elemente za presojo države izvora je naštel: sedež podjetja, uredniške odločitve, pretežni del delovne sile, glavno pisarno, satelitske povezave in satelitske zmogljivosti. Opozoril je na konflikt načela skupnega trga in načela subsidiarnosti. Načelo subsidiarnosti namreč državam članicam omogoča več svobode pri regulaciji na področju kulture, kjer lahko z nacionalno zakonodajo vzpostavijo strožjo ali dodatno regulacijo, medtem ko načelo skupnega trga narekuje enaka pravila za vse udeležence na trgu. V nadaljevanju je pojasnil, kdaj lahko država članica omeji svobodo sprejemanja televizijskega programa, ki je pod pristojnostjo druge države članice, in kako naj država članica ukrepa, ko meni, da je izdajatelj programa spremenil sedež z namenom, da bi zaobšel strožja pravila v državi članici, v kateri razširja svoj program.

Mag. Tanja Kerševan Smokvina, APEK, se je v svojem prispevku osredotočila na razlike v definiciji in stopnji regulacije med linearnimi in nelinearnimi AVMS, ki so ključna novost, ki jo direktiva vnaša na to področje. Kot glavne značilnosti linearnih AVMS je poudarila simultano pošiljanje vsebin velikemu številu gledalcev, programski spored ter omejeno stopnjo gledalčevega nadzora in možnost izbire. Za nelinearne AVMS pa so značilni: dostavljanje vsebin na gledalčevo individualno zahtevo v trenutku po gledalčevi izbiri, programski katalog ter večja stopnja gledalčevega nadzora in možnost izbire. Predvidoma manjši vpliv na gledalca kot pri linearnih AVMS naj bi bil razlog, da je stopnja regulacije nelinearnih AVMS nižja, saj zanje veljajo samo osnovna pravila. Mag. Tanja Kerševan Smokvina je poudarila, da moramo pri implementaciji direktive paziti, da bo definicija AVMS jasna in predvidljiva tako za ponudnike AVMS kot za potrošnike/gledalce, hkrati pa ne preširoka, saj mora biti število AVMS, ki so predmet regulacije, obvladljivo. Opozorila je še, da morajo biti enake/podobne AVMS obravnavane na enak način. Glede novosti pri TV oglaševanju je pojasnila, da direktiva prinaša več fleksibilnosti. Načelo ločevanja oglasov od uredniških vsebin namreč ne sme preprečevati uporabe novih oglaševalskih tehnik, uporablja se le še za klasična oglaševalska sporočila in TV prodajo, pri promocijskem prikazovanju izdelkov, ki je po novem pod nekaterimi pogoji lahko dovoljeno, pa ne. Poleg tega časovna omejitev ostaja le na uro, in še to le za TV prodajo in oglaševanje, za promocijsko prikazovanje izdelkov pa ne več. Tudi 20 minutni razmik med oglasnimi bloki je bil odpravljen.

G. Boris Bergant, donedavni predsednik Stalnega odbora o čezmejni TV pri Svetu Evrope, je v svojem prispevku predstavil svoje dolgoletno sodelovanje v Stalnem odboru o čezmejni TV pri Svetu Evrope in opozoril na pomen Konvencije o čezmejni televiziji, ki jo ta ima v okviru našega pravnega reda. Poudaril je, da je Svet Evrope institucija, ki prvenstveno skrbi za človekove pravice, zato so tudi mediji razumljeni v tem kontekstu. Povedal je, da je Slovenija, preden je postala članica EU, aktivno sodelovala v okviru Sveta Evrope, s priključitvijo k EU pa smo nanj malo pozabili, čeprav konvencija velja dalje. Še več, pripravljajo se popravki predmetne konvencije. Opozoril je tudi na razlike v pogledih med obema institucijama. Dejal je, da nekatere članice Sveta Evrope, ki je glede na število članic precej večja in bolj pisana institucija kot EU, včasih težko razumejo stališča članic, ki so del EU, saj so del Sveta Evrope tudi države, ki so tako geografsko kot kulturno precej oddaljene od nas, zato je včasih zelo težko poenotiti stališča.

Dopoldanskim predstavitvam je sledila razprava s strokovnjaki s področja medijskih študij, dr. Sandro Bašić Hrvatini s Fakultete za humanistične študije Koper, dr. Markom Milosavljevičem s Fakultete za družbene vede v Ljubljani in dr. Petrom Lahom s Fakultete za medije v Ljubljani, s predstavnikoma javne in komercialne televizije, Mihom Lamprehtom iz RTV Slovenija in Genetom Grčarjem s Pro Plus,

ter predsednikom Sveta za radiodifuzijo dr. Dejanom Jelovcem. Moderirala jo je predstavnica APEK mag. Tanja Kerševan Smokvina.

Na vprašanje, kakšno je stališče RTV Slovenija glede direktive in katera določila bi bilo v procesu prenosa v slovensko zakonodajo smiselno izpostaviti, je g. Miha Lampreht dejal, da naj bi Ministrstvo za kulturo načrtovalo pripravo dveh zakonov, ki zadevata medijsko krajino. Poudaril je, da mora priti pri spreminjanju aktualne medijske zakonodaje do širše debate, v katero morajo biti vključeni tudi strokovnjaki z medijskega področja, saj je treba doseči konsenz in takšno obliko regulacije, ki bo izključevala arbitrarnost oblasti. Zakon mora biti pripravljen tako, da v prihodnje ne bo podvržen spremembam ob vsaki menjavi vladajoče garniture, medijski prostor pa je treba depolitizirati.

Glede javne televizije je g. Lampreht poudaril, da mora ta kljub problemom solventnosti in likvidnosti zagotavljati profesionalnost in skrbeti, da bodo imele tudi v prihodnje vse, tudi ranljive družbene skupine možnost izražanja in zagovarjanja svojih mnenj. Posebej pomembno se mu zdi, da se v javnosti ne ustvarja vtisa, da se sredstva, namenjena javnemu zavodu, nesmotno porabljajo, hkrati pa je treba izkoristiti možnosti, ki jih za širitev ponudbe prinaša prehod na digitalno radiodifuzijo. Pojasnil je, da se vsi javni servisi znotraj zveze EBU soočajo s problemi ohranjanja in pridobivanja gledalcev, zagotavljanja stabilnega vira financiranja ter s konvergenco medijev. Kljub temu pa je izrazil prepričanje, da javni servis lahko še naprej zadovoljuje najrazličnejše potrebe javnosti in zagotavlja zaščito slovenskega kulturnega prostora. Z g. Grčarjem se je strinjal, da prestroga regulacija ni ustrezna rešitev, prehod na digitalno radiodifuzijo pa tudi po njegovem mnenju izdajateljem predstavlja veliko finančno breme, kar lahko negativno vpliva na ponudbo. Poleg pomembnosti medijskega opismenjevanja je poudaril nujnost zaščite gledalcev, manjšin, javnega interesa, konkurence in predvsem uredniške neodvisnosti.

Predstavnik Pro Plusa g. Cene Grčar je na vprašanje, kako vidi novosti, ki jih direktiva prinaša v regulacijo oglaševanja, poudaril, da je direktiva po letih zastarele regulacije prinesla liberalizacijo. Dejal je, da spreminjanje Zakona o medijih ne bi smelo biti zapleteno, saj je treba iz njega več črtati kot pa dodajati. Na vprašanje dr. Sandre Bašić Hrvatini, kaj bi bilo po njegovi presoji smiselno črtati, je pojasnil, da je aktualen ZMed slaba rešitev, ki je nastala brez javne razprave in strategije. Z dr. Bašić Hrvatini se je strinjal, da je javna razprava koristna in nujna, ob tem pa poudaril, da časa zanjo ni več veliko. Izrazil je bojazen, da bo razprava trajala predolgo, in ob tem dejal, da komercialne televizije ne želijo biti talci časa, zato bodo po preteku roka za implementacijo ne glede na stanje slovenske zakonodaje same začele upoštevati tiste določbe direktive, ki so nesporne. Ker Evropska komisija predlaga čimprej sprejetje direktive in državam svetuje, naj pri implementaciji ne bodo prestroge, je izpostavil dejstvo, da stroga regulacija, ki je sama sebi namen, povzroča odliv denarja v Ameriko (predvsem oglaševalski denar, namenjen promocijskemu prikazovanju izdelkov) in izginjanje določenih tipov oddaj zaradi omejitev pri oglaševanju. Poudaril je, da se mora prehod na digitalno radiodifuzijo končati, da pa zaenkrat ne prinaša spodbudnih rezultatov. Stroški prehoda so za izdajatelje tako veliki, da namesto novih vsebin prinašajo propad. Prav zato je pristojne institucije pozval, naj ne zaostrejo regulacije, saj je medijem treba zagotoviti preživetje in obstanek.

Dr. Sandra Bašić Hrvatini se je spraševala, kaj je država pri spreminjanju medijske zakonodaje do sedaj sploh naredila, ter izpostavila dve vprašanji, ki sta po njenem mnenju ključni v procesu implementacije direktive. Prvo je vprašanje definicije, ki bo določila, kaj je objekt regulacije, in ki mora biti dovolj jasna, da ne pride do popolne arbitrarnosti pri določanju pravic in dolžnosti. Drugo vprašanje je razmerje med regulacijo, koregulacijo in samoregulacijo ter porazdelitev odgovornosti. Ob tem je menila, da Slovenija ni zrela za samoregulacijo in da mora najprej skozi resno obdobje regulacije. Poudarila je, da premik od regulacije medijev do regulacije storitev ni samo semantične narave, saj je razumevanje medijev kot storitev skrženo zgolj na kakovost storitve in zagotavljanje potrošniških pravic, razumevanje medijev pa mora po njenem mnenju vključevati tudi elemente temeljnih človekovih pravic. Direktiva sicer prinaša liberalizacijo, hkrati pa državam članicam daje možnost, da v svojo zakonodajo vgradijo strožje določbe, če menijo, da so te potrebne za zaščito javnega interesa. Ključna je torej presoja države, kaj je treba zaščititi, pri čemer je treba presoditi, ali je javni interes enak pri vseh AVMS. Z g. Grčarjem se je strinjala, da je trenutni ZMed slab, da so kazenske določbe prestroge in da je v procesu spreminjanja Zakona o javnih glasilih, katerega slabost je bila odsotnost regulativnih določb, prišlo do pretirane regulacije (»overregulation«). Hkrati je poudarila, da mora spreminjanje ZMed prav zato, ker je tako slab, nujno temeljiti na široki javni razpravi in soglasju.

Dr. Dejan Jelovac je menil, da je direktiva nujni pogoj, da se v Sloveniji lotimo globinskih sprememb. Stanje medijev v Sloveniji je po njegovem mnenju slabo, saj se postsocialistična tranzicija na tem področju ni še niti začela, mediji pa so še vedno pod vplivom preteklosti, ko so bili zgolj glasila oblasti in ne prostor refleksije. Na odnos do medijev po njegovih besedah kaže tudi dejstvo, da se je ZMed donedavnega imenoval Zakon o javnih glasilih in da to vse do leta 2001 ni nikogar motilo, čeprav besedna zveza javna glasila nikakor ne sodi v demokratično državo. Prav zato mora priti v Sloveniji do preporoda medijske krajine in ne zgolj do površinskih popravkov, direktiva pa nudi idealno izhodišče. Poudaril je, da direkten prenos določil iz direktive v nacionalne zakonodaje ni mogoč, saj je pri vsaki harmonizaciji dveh sistemov nujno treba upoštevati specifične vsakega sistema posebej. Evropeizacija se mora po njegovem mnenju zgoditi v skladu z našo tradicijo in duhom časa, Svet pa je pripravil 30 točk, ki jih je pri tem treba upoštevati, je pojasnil. Kot prvo je dr. Jelovac izpostavil emancipacijo in liberalizacijo medijev, kar vključuje tudi njihovo detajkunizacijo. Direktiva po njegovem mnenju spodbuja podjetništvo, zdravo konkurenco in preprečuje koncentracijo kapitala, kar naj bi pomenilo, da bi morala biti izdajatelji medijev predvsem mala in srednja podjetja. Kot drugo pomembno točko je izpostavil medijsko pismenost, ki jo je Svet za radiodifuzijo postavil kot eno izmed prioritet v svojem planu dela za leto 2009. Poudaril je, da v Sloveniji potrebujemo medijsko opismenjevanje vseh deležnikov in ne zgolj gledalcev in poslušalcev. Pozval je Ministrstvo za kulturo, da medijska pismenost postane ena izmed njegovih prednostnih nalog. Poleg tega je poudaril, da je za učinkovito implementacijo direktive nujen premislek o ZMed kot celoti, saj bi v nasprotnem primeru lahko prišlo do kolizije med zakonoma. Menil je, da je v proces spreminjanja zakonodaje nujno vključiti APEK in Svet za radiodifuzijo, saj imata oba organa izkušnje z uporabo ZMed v praksi in zato vesta, kaj v realnosti dobro deluje in katera določila so smiselna.

Mag. Tanja Kerševan Smokvina je v zvezi s preprečevanjem koncentracije kapitala v medijih pojasnila, da je to vprašanje zelo pomembno, vendar pa se direktiva z njim ne ukvarja. Harmonizirana zakonodaja v državah članicah EU zagotavlja prost pretok kapitala, kar je načeloma pisano na kožo velikim podjetjem. Izpostavila je tudi vprašanje, kako daleč bo šel nadzor AVMS ter kako se bo ta financiral, saj ob njegovi morebitni razširitvi na, denimo, spletne medije ne sme vse breme financiranja ostati le na tistih medijih, ki se razširjajo z uporabo frekvenčnega prostora in so za zdaj edini, ki plačujejo prispevke, iz katerih se financira regulacija. G. Skender Adem je dodal, da ob novih platformah in vsebinah radiofrekvenčni spekter ni več tako pomemben. Omenil je, da so spletne storitve na nek način že zdaj obravnavane v 115. členu ZMed, ob tem pa poudaril, da bo treba na tem področju urediti avtorske pravice in pravila konkurence ter način urejanja mejnih primerov.

Dr. Marko Milosavljevič je menil, da je treba opustiti razpravo, obremenjeno s preteklostjo in zgodovino. Premakniti se je treba h konkretnim vprašanjem, zato je pozdravil razpravo, ki jo je organiziral APEK, in izrazil obžalovanje, da tovrstnih srečanj ni bilo več. Spraševal se je, ali bomo imeli na področju medijev več različnih zakonov, saj je po besedah Ministrstva za kulturo moč sklepati, da bodo direktivo implementirali s posebnim zakonom, ZMed pa prenovili pozneje. Izpostavil je vprašanje koncentracije medijev in poudaril, da je slovenski trg majhen, število medijev pa precejšnje, zato je kakovost težko doseči. Izpostavil je krizo javne televizije in njenega financiranja ter poudaril, da moramo pri implementaciji direktive razjasniti, katere določbe bomo zaostriili in katere liberalizirali. V povezavi s trditvijo dr. Jelovca, da morata APEK in Svet za radiodifuzijo zaradi svojih izkušenj s konkretno uporabo ZMed aktivno sodelovati pri spreminjanju zakonodaje, je poudaril, da je APEK edina, ki pri svojem delu skozi vsa ta leta kontinuirano zbira in nadgrajuje strokovno znanje, kar se je pokazalo tudi v Strategiji razvoja radijskih in TV programov, ki jo je napisala v sodelovanju s številnimi akterji. Omenil je tudi, da poudarjanje pomena medijske pismenosti ni nov pojav, saj se s tem vprašanjem vrsto let ukvarjajo na Fakulteti za družbene vede, na pobudo katere je medijska pismenost postala tudi sestavni del učnih načrtov osnovnih in srednjih šol ter so bile na to temo že narejene raziskave in napisani učbeniki.

Dr. Peter Lah je poudaril, da je direktiva smernica in jo moramo kot tako tudi razumeti. Ključen problem prenosa evropskih direktiv v slovenski pravni red vidi v dejstvu, da zaradi polpretekle zgodovine in svetovnonazorskih razlik v Sloveniji ne pride do dogovora, kaj je javni interes. Predstavniki različnih političnih opcij si ne priznajo, da ljudje nismo apolitični in da smo vsi dediči preteklosti, hkrati pa se ne poslušajo in ne priznajo, da je drugačnost legitimna. Nepriznavanje in nespoštovanje različnosti ter medsebojne obsodbe o tem, kdo je pri svojem delovanju strokoven in

kdo političen, so po njegovem mnenju bistven razlog, da javna razprava ne prinese rezultatov in da v Sloveniji ne dosežemo konsenza glede javnega interesa. Poudaril je, da mehanično prepisovanje te in drugih direktiv ne razreši težav in zato tudi ni smiselno, saj ostanejo vprašanja nerazčiščena, sprave pa ni mogoče doseči.

G. Sašo Gazdić je ob razpravi glede prehoda na digitalno radiodifuzijo pripomnil, da je bistvo nove direktive prav urejanje medijske krajine, ki se je zaradi tehnološkega razvoja bistveno spremenila in je zdajšnja zakonodaja ne ureja. Direktiva naj bi pospešila razvoj in omogočila boljše delovanje poslovnih subjektov. Opozoril je, da se bodo lahko po preteku roka za implementacijo direktive izdajatelji nanjo neposredno sklicevali, tudi če ta še ne bo vgrajena v slovenski pravni red, hkrati pa se bodo morala upoštevati strožja načela sedanjega ZMed, kar bo povzročilo nemalo težav. Poudaril je še, da je treba ob implementaciji ločiti namen direktive (liberalizacija medijskega trga) in politične namene RS.

Iz občinstva je Rajko Djordjević, VTV, Velenje, zastavil vprašanje, kako je z regulacijo vsebin na spletnih straneh časopisnih hiš, saj naj bi se te izognile nadzoru, kar pomeni, da je za izdajatelje televizijskih programov najbolj smotrno, da se registrirajo kot časopisi in se s tem izognejo nadzoru. G. Grčar je na to odgovoril, da je prav zato ključno definirati, kaj je AVMS in kaj ne ter kako bodo AVMS regulirane. Dr. Bašić Hrvatini je menila, da pri tistih ponudnikih, ki primarno ponujajo linearne medijske storitve, veljajo enake določbe tako za linearne kot tudi za nelinearne storitve. Mag. Kerševan Smokvina je pojasnila, da enoznačnega odgovora ni mogoče dati in da so delavnice, ki jih organizira APEK, namenjene prav razpravi o tovrstnih vprašanjih. Dr. Bašić Hrvatini je ob tem znova poudarila, da je ključna definicija, ki bo zapisana v ZMed, saj bo ta podlaga za vpis v razvid medijev.

Odzval se je tudi g. Zvezdan Martič, vodja MMC na RTVS, in pripomnil, da gre danes razvoj predvsem v smeri nelinearnih medijev. Menil je, da v Sloveniji ne smemo preveč zaostrovati določb direktive, saj to pomeni, da bodo slovenski mediji postavljeni pred večje ovire kot tuji.

Srečanje se je zaključilo z napovedjo prihodnjih delavnic, ki bodo tematsko ožje usmerjene. Kot možni temi, za kateri so razpravljavci in občinstvo izrazili tudi največ zanimanja, je APEK izpostavila novosti v regulaciji oglaševanja in podrobnejšo obravnavo nelinearnih AVMS.